

Mfv.I.10.307/2015/5.

A Kúria a dr. Mayer M. Balázs ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Cselédi Zsolt ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 25.M.727/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.638.559/2014/8. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2016. január 20. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.638.559/2014/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt napon belül - 120.000 (egyszázhuszezer) forint és 32.400 (harminckettőezer-négyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 1.191.000 (egymillió-egyszázkilencvenegyezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálattal érintett tényállás szerint a 2013. július 3-án jogerőre emelkedett 25.M.727/2011/37. számú közbenső- és részítélettel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát 2011. január 17-én.

A felperes többször módosított és pontosított keresetében az alperest átalánykártérítés, elmaradt munkabér, svájci frank és forintalapú hiteleivel kapcsolatosan keletkezett többletköltség, közjegyzői okiratba foglalás költsége, béren kívüli juttatásként önkéntes nyugdíjpénztári hozzájárulás, cafeteria és telefonhasználati díj, valamint megbízási szerződés szerint járó perköltség megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az elmaradt munkabér körében arra hivatkozott, hogy 2011. február 22-étől 2011. július 31-éig egy m.-i banknál dolgozott, ahol a havi munkabére 600.000 forint volt, lényegesen kevesebb, mint az alperesnél elért 1.057.838 forint havi átlagkeresete, ezért ezen időszakra a két összeg különbözete megilleti. 2011. szeptember 5-én elhelyezkedett az I. B.-nél H-ban, ahol havi 4.968,74 euró fizetést kapott. Erre az időszakra álláspontja szerint a

megszerzett jövedelmét a külföldi életvitelére tekintettel kell megítélni, hiszen annak reálértéke (vásárlóerő-paritása) H.-ban jelentősen kisebb, mint M.-n. Hivatkozása szerint közgazdaságilag elfogadott kimutatás alapján H.-ban a jövedelem vásárlóértéke 54 %-kal kisebb mint M.-n, viszont az adóterhelése nagyobb, mert az 42, illetve 52 %, szemben a m-i 20,34 %-kal. Másodlagosan elmaradt jövedelemként kártérítés jogcímén is előterjesztette erre az időszakra az igényét arra hivatkozással, hogy őt kár érte azzal, hogy bár magasabb H.-ban a jövedelme, azonban annak reálértéke, vásárlóértéke kevesebb, mintha M.-n dolgozott volna továbbra is az ott elért jövedelemért. Harmadlagosan -fenntartva az egész időszakra elmaradt munkabér iránti igényét is- kérte, hogy a bíróság kezelje külön a magyarországi, illetve a külföldi munkavégzéssel összefüggésben megtérült jövedelmeket. Kárigényként a H.-ban felmerült lakhatási és utazási többletköltségeit 6.947.342 forint összegben terjesztette elő.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.M.727/2011/56. számú ítéletével kötelezte az alperest a felperes javára munkáltatói kölcsönrel összefüggő kártérítés és kamata, közjegyzői díj és kamata, átalánykártérítés és kamata, költségtérítés címén önkéntes nyugdíjpénztári hozzájárulás, cafeteria, telefonhasználati költség és kamatai megfizetésére. Az ezt meghaladó keresetet elutasította. Marasztalta az alperest a felperes javára 535.000 forint áfát is tartalmazó perköltségben, valamint a kereseti illetékben.

Az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 100. § (6) bekezdés alapján alaptalannak találta a felperes elmaradt munkabér iránti igényét. Álláspontja szerint az elmaradt munkabér csak akkor illeti meg a munkavállalót, ha ténylegesen és igazolhatóan kiesett jövedelme van, ennek megállapításához a munkaviszony megszűnésétől kezdődő időszakban „vélelmezhető” munkabért az ugyanezen időszakban ténylegesen elért jövedelem szembeállításával kell megállapítani. Nem hónapról hónapra, hanem a teljes időszak összevetésével állapítható meg a munkavállaló vesztesége.

A felperest keresetvesztés nem érte, mert 2011. március 1-jétől szeptember 5-éig ugyan kevesebb volt a jövedelme, mint amennyit az alperesnél elérhetett volna, azonban 2011. szeptember 5-étől lényegesen meghaladta az euró árfolyam változásának eredményeként is.

Hivatkozása szerint nem ítéltető meg elmaradt munkabér a munkavállalónak azon a jogcímen, új munkavégzési helyén (H.-ban) az életvitellel kapcsolatos költsége magasabb, figyelmen kívül kell tehát hagyni a vásárlóerő-paritást.

Alaptalannak ítélte a felperesnek a felmondást követően a

munkaviszonya megszűnéséig eltelt teljes időszakra vonatkozóan elmaradt jövedelemként kártérítés címén előterjesztett igényét arra hivatkozással, hogy a felperes az elmaradt munkabér iránti igényét kívánta más jogcímen megjelölni, a kifejtettek szerint azonban ezen igénye alaptalan, hiszen a felperes elért keresete ténylegesen magasabb, mint ami az alperesnél elérhető lett volna.

A költözéssel és életvitellel kapcsolatosan előterjesztett költségek megtérítésére a felperes nem tarthat igényt jogszerűen. Ennek felmerülte nem áll közvetlen okozati összefüggésben az alperes magatartásával, ugyanis a felperes külföldre költözése nem függ össze a perbeli jogviszony megszüntetéssel figyelembe véve azt a körülményt is, hogy közvetlenül a felmondást követően M.-n is el tudott helyezkedni. Az a felperesi hivatkozás, hogy kárenyhítési kötelezettségének tett eleget a külföldi munkavállalással, nem alapozza meg az oksági kapcsolatot, mert nem volt indokolt és szükségszerű a külföldi munkavállalás. A költségek a felperes érdekkörében merültek fel, amelyekért az alperes még jogellenes munkaviszony megszüntetés esetén sem köteles helytállni.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 24. § (2) bekezdés b) pontja alapján számított pertárgyértékre (13.327.811 forint) vetítette a túlnyomórészt pervesztes alperes által a Pp. 78. § (1) bekezdés (helyesen 81. § (1) bekezdés) alapján felperesnek fizetendő perköltség összegét, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint mérlegeléssel állapított meg a felperes és a jogi képviselője által kötött megbízási szerződést és a megtartott tárgyalások számát is figyelembe véve.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet elmaradt munkabérre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását és az alperes marasztalását elsődlegesen 14.061.632 forint és kamatai elmaradt munkabérként, másodlagosan 10.884.816 forint és kamatai megfizetésére kérte arra tekintettel, hogy a külföldi munka megszerzésétől és megtartásától elválaszthatatlan ráfordítások a többlet-adóterhelés, lakhatás és utazás költségei. Harmadlagosan 3.587.168 forint és kamatai M.-n kiesett jövedelem megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Indítványozta az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását a megbízási szerződés szerint: a megítélt nettó összeg 15 %-át áfával növelt összegben kérte.

A Fővárosi Törvényszék 4.Mf.638.559/2014/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében helybenhagyta. Kötelezte a felperest az alperes javára másodfokú perköltség, az állam javára pedig fellebbezési illeték megfizetésére.

Egyetértett az elsőfokú bírósággal, miszerint az elmaradt munkabérigény időszakonkénti számítását a kialakult bírói gyakorlat kizárja (EBH1999.150.). A felperes a teljes munkaviszony

megszűnéséig eltelt időszakra érvényesítette az elmaradt munkabérigényét, így az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett vennie, hogy a később megtérült jövedelem lényegesen magasabb, mint amit az alperes alkalmazásában a felperes elérhetett volna.

A más országbeli vásárlóerő-paritás, illetve a külföldi életvitel kialakításához kötődő költségek nem vehetők figyelembe, mert nem hozhatók okozati összefüggésbe a munkáltató jogellenes intézkedésével. Ezek kártérítésként sem igényelhetők, mert nem állapítható meg okozati összefüggés a munkáltató intézkedése és a felperes külföldi munkavállalása között.

A perben nem irányadó más munkáltató (az I.B. Zrt.) bérmegállapítással kapcsolatos gyakorlata, mert az munkáltatói jogkörben meghozott saját döntése, amely alperesre nem alkalmazható, ugyanis túlmutat a felelősségén.

A törvényszék egyetértett az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó döntésével is azzal, hogy a felperes nem hivatkozott olyan körülményre, amelynek értékelésére ne került volna sor.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet elmaradt munkabérre vonatkozó rendelkezése „megváltoztatását” és elsődlegesen az alperes 11.909.842 forint és kamatai elmaradt munkabér, másodlagosan 8.619.579 forint és kamata, a külföldi munka megszerzésétől és megtartásától elválaszthatatlan költségekkel számított elmaradt munkabér, harmadlagosan 3.673.258 forint M.-n kiesett jövedelem és kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Indítványozta a jogerős ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének a „megváltoztatását” is a megbízási szerződésben foglaltak szerint.

Álláspontja szerint a felülvizsgálattal támadott ítélet a régi Mt. 100. § (6) bekezdését sérti. E rendelkezés szerint az elmaradt munkabér számításánál a megtérült, és nem a megkeresett munkabért kell figyelembe venni, amely a jelen esetben nem is azonos.

Az Európai Unió másik tagállamában megszerzett jövedelem figyelembe vehetőségére vonatkozóan hivatkozott a nemzetközi jövedelmek összehasonlításának kialakult gyakorlatára, a nemzetközi bírói gyakorlatra, egy a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt felmerült károk számítására vonatkozó nemzetközi tanulmányra. Ezekre alapítva tévesnek ítélte azon jogerős ítéleti megállapítást, miszerint a később megtérült jövedelme lényegesen magasabb, mint amelyet az alperes alkalmazásában elérhetett volna. Önmagában ugyanis a nominális jövedelem nem jelentett tényleges többlet-bevételt a felperesnél, mert figyelemmel kell lenni a külföldön szerzett jövedelmének vásárlóerő-paritására. Ez mind a külföldi, mind a magyar joggyakorlatban irányadó a kiküldött munkavállalók fizetésének korrigálásakor: rövidtávon erre a devizaellátmány és a

napidíj fizetése, hosszabb távon a jövedelem vásárlóerő-paritással történő korrekciója szolgál. Ez utóbbit maga az alperes is alkalmazza a felülvizsgálati kérelem mellékleteként csatolt alperesi volt munkavállaló nyilatkozata szerint. A másodfokú bíróság ezért nem hivatkozhatott jogszerűen arra, hogy a vásárlóerő-paritás alkalmazásának gyakorlata „túlmutat az alperes felelősségén”.

A felperes hivatkozása szerint a törvényszék nem alkalmazta megfelelően az EBH1999.150. számú elvi döntésben foglaltakat. Megosztotta ugyanis a felmondástól a munkaviszony megszűnéséig eltelt időszakot, és a megtérülés két elemét egymással ellentétes logikával kezelte: a bevételeket egységesen összevonta, a költségeket azonban két időszakra bontotta, és ok-okozati kapcsolatot keresett, holott a második időszakban szerzett külföldi bevételek éppen annyira vannak okozati összefüggésben a jogellenes „elbocsátással”, mint a költségek. A megtérülés számításánál ugyanakkor nem a jogellenes esemény és a megtérülés között vizsgálandó az okozati kapcsolat, hanem a megtérült bevételek és a bevételek megszerzésétől elválaszthatatlan költségek között. Ez utóbbra a magyar bírói gyakorlatban is van példa, amikor a vállalkozásból származó bevételek és kiadások különbözetét veszik alapul az elmaradt jövedelem megállapításakor.

Az elvi határozat szerint a felmondástól a munkaviszony megszüntetéséig minden jövedelem és minden kiadás okozati összefüggésben áll a jogellenes felmondással. Ellenkező esetben a felperes 2011. szeptemberét követő bevételeit sem kellene levonásba helyezni, mely a harmadlagos kereseti kérelem alapja. Hivatkozása szerint ha öt hónap elteltével a felperes nem hagyta volna el a m.-i állását, akkor a kiesett jövedelem mértéke magasabb lett volna.

A felperes külföldön felmerült költségeit a megtérülés számításánál azért kell figyelembe venni, mert elválaszthatatlan ráfordításai annak a jövedelemnek, amelyet a felperes magyarországi elmaradt bérével kell szembeállítani, ezért annak nincs jelentősége, hogy a költségek egzisztenciálisak-e.

A felperesnek az alperesnél M-n szerzett jövedelme kiemelkedően magas, a magyar átlagbér ötszöröse volt, amelyet nem kompenzál egy átlagos hollandiai jövedelem. Az alperes egyoldalúan nem húzhat hasznót a hollandiai magasabb árak miatti magasabb fizetésből. A felperes bevételei és költségei is euroban jelentkeznek, ezért a forint árfolyamnak nincs jelentősége.

A másik Uniós tagország magasabb adóterhelése olyan körülmény, amely a jövedelem megszerzésétől elválaszthatatlan feltétel, az ezzel ellentétes törvényszéki álláspont jogsértő.

A másodfokú ítélet megsértette a munkaerő szabad áramlásának uniós alapelvét. A felperesével azonos, M-n szerzett nettó jövedelemmel rendelkező munkavállaló nem szenvedte volna el a 2011. szeptemberéig tartó időszak jövedelem kiesést, és M-n nettó jövedelmének vásárlóereje magasabb lett volna, mint a felperesé H-ban.

A felperes kiesett bére 2011. február 23. és 2013. július 31. között 29.958.931 forint volt. Ebből levonásba helyezendő, tehát a megtérülés számításakor figyelemmel kell lenni az időközben megszerzett jövedelemre és az e jövedelem megszerzésének és megtartásának költségeire is. Értékelni szükséges a másik ország magasabb árszínvonalát is: vagyis a nettó jövedelmet vásárlóerő-paritáson szükséges figyelembe venni. A felperesnek ugyan nem volt kárenyhítési kötelezettsége, de azzal, hogy H-ban helyezkedett el, csökkent az alperes által fizetendő összeg.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében fenntartotta a fellebbezésében előadottakat is.

A Kúriához 2015. december 21-én érkezett előkészítő iratában részletezte az elsődleges, másodlagos és harmadlagos felülvizsgálati kérelem alapjául szolgáló számításokat, ennek során a Kúria KMK 3/2014. (III.31.) számú kollégiumi véleményére is hivatkozott. Az elsődlegesen bruttó 11.909.842 forintot elmaradt bérként, másodlagosan a bruttó 8.619.579 forintot pedig a m-i és külföldi elmaradt bér különbözeteként a 2014. június 3-ai beadványában közölt számítások szerint kérte. A harmadlagosan kért 3.673.258 forint M-n kiesett jövedelem megfizetésénél hivatkozott a 2014. március 4-én kelt beadványára, amelyben kérte külön kezelni a M-n elszenvedett jövedelemkiesést a H-ban elért jövedelemtől arra tekintettel, hogy ez utóbbi egy része fiktív, mert a felperes számára ténylegesen nem térült meg. A beadványához két szakcikket is csatolt álláspontja alátámasztásául.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte a felperes felülvizsgálati eljárási költségben való marasztalásával.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem megalapozott.

A felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Pp. 272.§ (2) bekezdés). A Pp. 275. § (2) bekezdés szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem

keretei között vizsgálhatja felül. A Pp. 272. § (1) bekezdés alapján pedig a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére a határozat közlésétől számított 60 nap áll rendelkezésre.

A fenti jogszabályi rendelkezések alapján a Kúria a törvényszék ítéletét csak a határidőben előterjesztett felülvizsgálati kérelemben előadott, a megsértett jogszabályhely megjelölését, és a kifejtett jogi érvelést is tartalmazó felperesi előadásra tekintettel vizsgálhatta felül.

Megsértett jogszabályhelyet a felperes a perköltség és a munkaerő szabad áramlása vonatkozásában nem jelölt meg, a harmadlagos kereseti kérelem tárgyában pedig a 60 napos határidőn túl adta elő érvelését, ezért ezen hivatkozások nem képezhették a felülvizsgálat tárgyát.

A felülvizsgálati kérelem önálló rendkívüli jogorvoslati kérelem. Ezért a törvény értelmében abban kell pontosan megjelölni a jogszabálysértést és annak indokait. Ebből következően nem felel meg a törvénynek a korábbi beadványokra (peres iratokra és fellebbezésre) történő utalás. Ezért a Kúria a felülvizsgálati kérelemnek csak azon részeit bírálhatta el, amelyek a törvénynek megfelelnek [Pp. 272. § (2) bekezdés, BH1995.99/2], vagyis a felülvizsgálati kérelemnek periratokra történő hivatkozását nem vehette figyelembe.

A Pp. 275. § (1) bekezdés alapján a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. Erre tekintettel a felülvizsgálati kérelem mellékleteként csatolt iratok nem vehetők figyelembe. Azon felperesi hivatkozás sem értékelhető, amely az alperes külföldön dolgozó munkavállalóinak juttatott keresetére vonatkozott, mivel a felülvizsgálati eljárásban olyan új körülményre, amely nem volt a megelőző eljárás tárgya (amelyre vonatkozóan a fél - az első- és a másodfokú eljárás során - nem hivatkozott, és bizonyítékait sem jelölte meg) nem lehet hivatkozni (BH2002.447., BH2002.83.).

A jogvita elbírálására irányadó régi Mt. 100. § (6) bekezdés alapján a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén meg kell téríteni a munkavállaló elmaradt munkabérét (egyéb járandóságait) és a felmerült kárát. Nem kell megtéríteni a munkabérnek (egyéb járandóságnak), illetve a kárnak azt a részét, amely máshonnan megtérült.

Az elmaradt munkabér (egyéb járandóság) és a felmerült kár számításánál az EBH1999.150. számú döntés helyes alkalmazásával vették figyelembe az eljáró bíróságok a munkaviszony megszűnéséig eltelt teljes időszakban kiesett, valamint máshol elért keresetet.

Megalapozatlan a felperesnek a törvényszék okszerűtlen következtetésére és az eseti döntésben foglalt iránymutatás következtelen alkalmazására történő hivatkozása. A külföldi munkavállalás során felmerült költségeknek a jogellenes munkaviszony megszüntetésével történő összefüggése vizsgálatára ugyanis a felperesnek a kártérítés jogcímén előterjesztett igénye elbírálásakor került sor.

A felperes még a felülvizsgálati kérelemben is tévesen használja az elmaradt munkabér és az elmaradt jövedelem fogalmát, a perben irányadó Mt. 100. § (6) bekezdés azonban a jogellenes munkaviszony megszüntetéssel összefüggésben különböző jogcímként kezeli az elmaradt munkabér és felmerült kár fogalmát. Ez utóbbiba beletartozik az elmaradt jövedelem, amely azonban nemcsak az elmaradt munkabért foglalja magába, továbbá mind az elmaradt jövedelem, mind az elmaradt munkabér kártérítés során történő számítására az Mt. perbeli időben hatályos rendelkezése tételes előírásokat tartalmazott (Mt. 178. § - 179. §).

A KMK 3/2014. (III.31.) számú vélemény a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem címén a 2012. évi I. törvény alapján történő igényérvényesítés problémáival foglalkozik, így az a régi Mt. alapján indult jelen ügyben nem alkalmazható.

A felperes elsődleges kérelme a felmondás közlésétől a munkaviszonya megszűnéséig terjedő időszakra elmaradt munkabére megtérítésére irányult. Ennek összege megállapításakor a bírói gyakorlatnak megfelelően vették figyelembe az eljáró bíróságok a felperes alperesnél elért átlagkeresetét, valamint a teljes időszakban megtérült munkabérét. A felperes alaptalanul hivatkozott a vállalkozásból származó jövedelem figyelembe vételének bírói gyakorlatára, mert nem vitatottan M-n és H-ban is a teljes számítási időszakban munkabérre tett szert. A felperesnek járó elmaradt munkabér számításánál helyesen állították szembe egymással a bíróságok az alperesnél elérhető átlagkereset bruttó összegét a máshonnan megtérült munkabér bruttó összegével, amelyet a valutában megkapott kereset vonatkozásában jogszerűen az esedékes árfolyammal számították át a magyar pénznemre. Helyes a számítás alapján levont következtetése a bíróságoknak arról, hogy a felperesnek nincs a felmondástól a munkaviszonya megszűnéséig számítottan elmaradt munkabére, amelyet a munkáltatótól az Mt. 100. § (6) bekezdés alapján jogszerűen igényelhetne.

A munkaviszony jogellenes megszüntetése az elmaradt munkabér és egyéb járandóság követelésén túl a bizonyított kár megtérítésére is jogot ad [rég. Mt. 100. § (6) bekezdés, BH1995.547/]. Az igényérvényesítéshez azonban a felperesnek a felmerült kár és a károkozó munkáltatói magatartás közötti okozati összefüggést is

bizonyítania kellett volna [régi Mt. 174. § (4) bekezdés]. E kötelezettségének azonban nem tett eleget. Önmagában ugyanis az a körülmény, hogy a munkaviszonya megszűnését követően a M-n történő sikeres elhelyezkedést követően H-ban vállalt munkát, amellyel összefüggésben költségei merültek fel, továbbá hogy a külföldi munkabérét a külföldi megélhetés felperes szerint magasabb költségeire az itthoninál nagyobb arányban kell fordítani, nem bizonyítja, hogy a felperes által igényelt elmaradt jövedelemben jelentkező kár az alperes károkozó magatartásával összefügg.

A felperes által hivatkozott, az Európai Unió jog- gyakorlatában született eseti döntések a külföldön kiküldetésben, illetve az Unió intézményei által foglalkoztatottaknak a különböző tagállamokban történő bérezésére vonatkoznak eltérően a jelen perben vizsgált jogkérdéstől. A hivatkozott tanulmányok pedig a magyar bíróságokat nem kötik jogalkalmazásuk során.

A felperes a másodlagos kérelmében igényelt összeg jogcímeként is elmaradt munkabért jelölt meg, számításánál ugyanakkor levonásba helyezte a megtérült jövedelem megszerzéséhez kapcsolódóan felmerült költségeket. Erre elmaradt munkabér számításakor nincs lehetőség: azt az elmaradt bruttó keresetből a megtérült bruttó kereset levonásával kell elvégezni. A kártérítési igény megalapozottsága vonatkozásában pedig az okozati összefüggés bizonyítottsága hiányzik [Mt. 174. § (4) bekezdés].

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a pernyertes alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről hozott rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén, az Itv. 50. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. január 20.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

Nné

tisztviselő